

Prædiken til Store bededags aften

Store Bededag har skiftet navn. Og er blevet til Store hvededag. For hveder dem vil vi ikke undvære. Heller ikke selvom Store Bededag er blevet afskaffet. Hvorfor var det nu nødvendigt? Vi lever i et højhastighedssamfund. Det hele går så hurtigt at vi ikke kan følge med. Vi bliver udmattede. Trætte. Udenpå og indeni. Vi har brug for pauser. Vi har brug for ro. Vi har brug for dage hvor vi ikke skal noget. Pausedage, hvor vi kan blive ladet op. Sådan en dag var Store Bededag. En pausedag. Et åndehul. En hvile ud dag. Sådan var det også med søndagen. Engang. Søndagen skulle være en hviledag. En dag, hvor der skulle være tid til det der ikke er tid til alle de andre dage i ugen. Tid til at være sammen. Tid til at gå i kirke og være sammen med Gud. Tid til søndagsstille ro. Nu ligner søndag alle de andre dage. Hvornår bliver der så tid til at hvile ud i mere end 10 min af gangen? Bliver der så overhovedet tid til

Gud? Hvor tit tager du dig tid til at bede til Gud? Det behøver jo ikke at være her i kirken. Vores kirke er et bedested. Men hvem siger, at din bedste lænestol derhjemme ikke også kan være dit bedested? Eller hvad med din havestol, skovstien eller bænken med udsigt over Storebælt? Vi kan bede sammen som vi nu gør det i aften. Men at bede det er også at være i enerum med Gud. Og det kan man være overalt. Jesus var det tit. I enerum med Gud. Han trak sig når han havde brug for en pause. Brug for at komme væk fra alle dem, der trak i ham og ville have hans opmærksomhed. Jesus havde brug for ro. Brug for alenetid med Gud. Har du ikke også det? Hvordan gør man det så? Hvordan beder man? Det er der ikke nogen opskrift på. Der findes ingen bønnemanualer. Måske kan man sige det sådan: at bede det er at være sammen med Gud sådan som du er sammen med din bedste ven. Så tænk på en særlig god ven du har eller har haft engang. Måske en ven

du har haft igennem det meste af dit liv? Hvad er det særlige ved jeres venskab? At I kan sige alt til hinanden. At I kan dele det hele. Både det der får dig til at boble over med glæde. Men også det du ikke kan bære alene. Det du ikke kan se dig ud af. Er det ikke sådan det er med Gud? Til Gud kan du sige alt. Til Gud kan du betro dig. Overfor Gud kan du lette dit hjerte. Sammen med Gud kan du le. Sammen med Gud kan du græde. Når du er sammen med din bedste ven så kan du være helt dig selv. Du kan puste ud. Give slip på alt det de andre forventer og kræver af dig. Give slip på alt det du forventer og kræver af dig selv. Sammen med din bedste ven kan du være stille. I behøver ikke at sige et ord. Bare hvile i hvor godt det er at være sammen. At høre sammen. Er det ikke også sådan det er at bede til Gud? At være stille sammen med ham. At hvile ud. At finde ro. Svarer Gud os? Er det ikke Gud, der svarer dig, når du pludselig finder en løsning på noget du har gået og

spekuleret over. Når du alligevel finder en udvej. Når du inderst inde ved, hvad der er det rigtige at gøre. Lytter Gud til os? Når vi beder om at vores syge må blive rask eller om at Gud må gribe ind og sende døden bort. Og så det alligevel sker det som vi frygtede allermost. Så spørger vi hvorfor gjorde Gud ingenting. Var det fordi han ikke lyttede? Derfra er der ikke langt til at tænke: Er der overhovedet nogen Gud? Ja Gud findes. Også selvom han ikke altid gør det som vi beder ham om. Gud findes. Også når det er svært at være dig. Så er Gud hos dig. Gud er ikke tavs. Ligesom din nære ven vil sige til dig sådan siger Gud til dig : Hvad end der sker i dit liv så er du ikke alene. Jeg er her. Altid. Amen